

Sygn. akt IV CSK 207/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. K., A. K., S. B., K. B. i M. K.

przeciwko J. C., D. C. i A. C.

o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym

w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt I Ca 311/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od powodów na rzecz pozwanych kwotę 1800 zł
(tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowie wniesli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 19 listopada 2014 r. oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 14 kwietnia 2014 r., którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo o usunięcie niezgodności między stanem prawnym bliżej oznaczonej nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym przez wykreślenie prawa dzierżawy objętego umową z dnia 26 stycznia 1995 r. zawartą na czas do dnia 25 stycznia 2015 r. i wpisanie prawa dzierżawy tej nieruchomości objętego umową z dnia 1 sierpnia 2012 r. zawartą na czas do dnia 31 lipca 2037 r. Powołując się na podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzili, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „...Sąd zdając sobie sprawę z faktu odmowy wykonania przez pozwanych obowiązków umownych zagrożonych sankcją wypowiedzenia (...) nie uznaje tego jednak za wystarczającą przyczynę rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym (...) twierdzi, że rozstrzygnięcie nie jest wcale oparte na art. 5 k.c., co prowadzi do daleko idącej niespójności w rozumowaniu (...) utrzymanie takiego rozstrzygnięcia w obrocie

prawnym koliduje z zasadami demokratycznego państwa prawnego z art. 2 Konstytucji i wymusza reakcję nadzorczą Sądu Najwyższego w postaci uchylenia zaskarżonego orzeczenia...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w tym przepisie powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. Skarżący nie wskazali argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, ich wywody mające świadczyć o oczywistej zasadności wniesionej skargi są bowiem ogólnikowe, oderwane od wiążących ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i sprowadzają się w istocie do powtórzenia uzasadnienia powołanej podstawy kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., przyjmując za podstawę określenia ich wysokości § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

I.n